Annus II. - Vol. II Die 15 Iulii 1910. Num. 13.

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

COMMENTARIUM OFFICIALE

SUMMARIUM

I. *Acta Pii PP. X:* Motu proprio, pag. 501; Litterae Apostolicae, pag. 503; Epistolae, pag. 509. — II. *S. C. Consistorialis:* Nominationes Episcoporum, pag. 514; Erectio dioecesis, pag. 514. — III. *S. C. Concilii:* Processionis in festo SS. Corporis Christi, pag. 515. — IV. *S. C. de Religiosis:* Circa evulgationem decretorum huius S. Congregationis, pag. 523. — V. *S. Romana Rota:* Nullitatis matrimonii, pag. 524. — VI. *Secretaria Status:* Epistolae, pag. 529.

Diarium Romanae Curiae: Congregazione ordinaria, nomine.

ROMAE
TYPIS POLYGLOTTIS VATICANIS
MDCCCCX.

Directio: Palazzo della Cancelleria. — Roma.
Administratio: Tipografia Poliglotta Vaticana. — Roma.

Pretium annuae subnotationis.
Pro Italia, L. **12.** — Extra Italiam, L. **15.**
Unius fasciculi, L. **1.**

« *Bis* fere *in mense* (Commentarium) *prodibit, ac quotiescumque vel necessitas vel utilitas id postulare videbitur* ». (Ex *Commentarii Officialis* ratione, die 29 Octobris 1908 edita).

INDEX HUIUS FASCICULI

ACTA PII PP. X

Motu Proprio.

PAG.

In hac Beatissimi Petri. - Constituitur Vicarius Castrensis in Reipublicae Cilenae exercitu. - *3 maii 1910* 501

Litterae Apostolicae.

I. *Inter cogitationes.* - Conceduntur indulgentiae et privilegia in perpetuum Sanctuario B. M. V. Perdolentis, vulgo « della Corona », dioecesis Veronensis. - *24 maii 1910* 503

II. *Quae nuper.* - Laudatur Societas pro diffusione catholicae fidei Chicagii in foederatis Civitatibus Americae Septentrionalis instituta. - *9 iunii 1910* 505

Epistolae.

I. *Qui tristia saepius.* - Ad R. P. D. Alfredum Williez, Atrebatensium Episcopum, de vigesimo quinto sacerdotii anniversario gratulandi causa. - *23 maii 1910* 509

II. *Etsi pro tua modestia.* - Ad R. P. D. Guglielmum van de Ven, Buscoducensem Episcopum. - *23 maii 1910* 509

III. *Tuam pastoralis officii.* - Ad R. P. D. Iacobum Radini-Tedeschi, Episcopum Bergomensem, ob habitam synodum dioecesanam. - *23 maii 1910.* 510

IV. *Dari aperam.* - Ad R. P. D. Ferdinandum de Croy, Protonotarium Apostolicum, de edito commentariolo « Bulletin paroissial ». - *24 maii 1910* 511

V. *Quamquam et in cura.* - Ad V. E. Andream S. R. E. Cardinalem Ferrari, Archiepiscopum Mediolanensem, ceterosque eiusdem provinciae ecclesiasticae Episcopos, ob celebrandam S. Caroli Borromaei memoriam. - *6 iunii 1910* 512

VI. *Quam tu.* - Ad R. P. D. Ignatium, Patriarcham Antiochenum Syrorum. - *8 iunii 1910* 512

VII. *Quae paucis.* - Ad V. E. Iulium S. R. E. Card. Boschi, Archiepiscopum Ferrariensem et Episcopum Comaclensem, ceterosque Flaminiae regionis Archiepiscopos et Episcopos, post annum conventum Bononiae habitum. - *14 iunii 1910* 513

Annus II. - Vol. II. Die 15 Iulii 1910. Num. 13.

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

COMMENTARIUM OFFICIALE

ACTA PII PP. X

MOTU PROPRIO.

CONSTITUITUR VICARIUS CASTRENSIS IN REIPUBLICAE CILENAE EXERCITU.

PIUS PP. X.

Ad perpetuam rei memoriam. — In hac Beatissimi Petri Cathedra ad procurandum Catholicae Ecclesiae bonum divina clementia collocati, ea libenti animo concedimus quae in exploratam cedant fidelium utilitatem. Iamvero cum dilectissimus in Christo filius Noster Cilenae Reipublicae Praeses curaverit exponendum Nobis, sibi gratum fore si pro catholicis qui in terrestribus maritimisque ipsius Reipublicae copiis stipendia faciunt, Vicariatum Castrensem sive Cappellaniam maiorem, ut dicunt, instituere de benignitate Nostra dignaremur: Nos animo reputantes quam salutaris iisdem catholicis futura sit huiusmodi institutio, eam executioni mandare quamprimum decrevimus. Quae cum ita sint, Motu Proprio atque ex certa scientia et matura deliberatione Nostris, per praesentes Vicarium Castrensem, sive Cappellanum Maiorem, in Cilena Republica, Auctoritate Nostra Apostolica, instituimus, sub conditionibus quae infrascriptae sunt. Vicarius Castrensis, sive Cappellanus Maior, separata a ceteris Ordinariis, iisque minimo subiecta iurisdictione pollebit in eos omnes qui sub Cilenae Reipublicae vexillis militant terra marique ubicumque gentium fuerint, atque in omnes et singulos fideles qui ad Cilenum exercitum secundum leges pertineant. Is per Apostolicas Litteras in forma Brevis ab hac S. Sede facultates omnes accipiet quae Cappellanis Maioribus aliorum exercituum impertiri solent, iisque vel per se, vel per alios ecclesiasticos viros ab ipso subdelegandos, scilicet per Cappellanos Minores, uti poterit. Designatio personae pro Cappellani Maioris munere fiet collatis inter Nos successoresque Nostros et Cilenae Reipublicae Praesidem consiliis. Cappellanus Maior

deget in Urbe S. Iacobi de Cile et a Cileno gubernio stipendium accipiet suae dignitati consentaneum, necnon domum muneri respondentem itemque congruum pro sacerdote actuario stipendium.

Cappellanorum Minorum erit Cappellanum Maiorem ministerii partibus obeundis omni ope atque opera iuvare.

Qui quidem Cappellani e clero eligentur dioecesium Cilenae Reipublicae, atque ut eorum electio catholicae rei bene vertat, singulis Antistitibus ad quos idcirco Cappellanus Maior se vertet, etiam atque etiam commendamus, ut de cetero fidelium salute solliciti, illius curis studiisque, quantum in se fuerit, faveant, obsecundent et praesto sint, id maxime prae oculis habentes militibus in periculis summis deversantibus opus esse adiutoribus qui virtutibus omnibus in exemplum eniteant. Porro Cappellani uti Minores durante munere subiecti erunt omnino spirituali Cappellani Maioris iurisdictioni qui ipsis pro se ac tempore facultates quibus munitus fuerit aut universas aut in partem subdelegabit. Praeterea Cappellano Maiori facultas esto Cappellanos Minores nominandi, castigandi, deque uno in alium locum transferendi, simulque ab officio removendi, dummodo legitimae causae id postulent. At enim antequam ad nominationem veniat alicuius Cappellani Minoris, designandae ad id muneris personae nomen significet Reipublicae gubernio, eam rem exploraturus num quid ex parte regiminis obsit; simulque cum opportunum duxerit eorum aliquem aut alio transferre, aut ab officio removere, ea de re Reipublicae etiam gubernium admoneat. A Cappellano autem Maiori unus ex Cappellanis Minoribus deligetur ut Vicarii generalis titulum et officium exerceat. Si Cappellanorum Minorum numerus, qui ad praesentes exequendas Litteras a Cappellano Maiori eligentur, haud par necessitati forte videatur, idem collatis cum Reipublicae gubernio consiliis talem numerum augeat. Cappellani Minores stipendium accipient dignitati muneris consentaneum signumque similiter aequatum ipsorum muneri habebunt, ex quo internosci possint: item convenientem militiae gradum, et honesta missione accepta, iustam pensionem. Cappellani Minores cum reapse parochi censendi sint illius partis exercitus, quam spirituali ipsorum curae Cappellanus Maior demandaverit, libere idcirco utentur singulis quibusque facultatibus quas sibi idem Cappellanus Maior subdelegaverit. Verumtamen cum aliquo pervenerint, intra tres dies illius loci parocho ostendant, Litteras testimoniales tam super eorum sacerdotio quam super sua deputatione ac facultatibus sibi concessis pro huiusmodi munere exercendo. Quo facto loci parochus non impediet, quominus ipsi in parochiali sua Ecclesia sacris operentur, Sacramenta fidelibus sibi

subiectis administrent, omnibusque illis utantur facultatibus quibus muniti fuerunt. Primi Cappellani Maioris partes erunt (Nosque idcirco plenam illi tribuimus facultatem) leges conscribere, quae et Cappellanorum Minorum ecclesiasticam disciplinam rite tueantur, et fidelibus qui sub signis sunt planiorem expeditioremque viam muniant ad fidei Catholicae actus exercendos. Hac de re vero cum Reipublicae gubernio aget, ut pro dictis fidelibus, qui stipendia merent, religionis officia cum militiae muneribus quam rectissime concilientur. Porro leges huiusmodi priusquam vim habere incipiant, Sanctae huius Sedis examini subiiciantur. Vacante Cappellani Maioris munere, usque ad successoris nominationem, iurisdictio et facultates huius muneris propriae provisorie exercebuntur a Vicario Generali. Haec volumus, statuimus, mandamus, decernentes praesentes Litteras firmas atque efficaces semper existere et fore, suosque plenarios et integros effectus sortiri et obtinere, illisque ad quos spectat et in posterum spectabit, in omnibus et per omnia plenissime suffragari, sicque in praemissis per quoscumque iudices ordinarios et delegatos iudicari et definiri debere, atque irritum et inane, si secus super his a quoquam, quavis auctoritate, scienter vel ignoranter, contigerit attentari. Non obstantibus Constitutionibus et Ordinationibus apostolicis, ceterisque contrariis quibuscumque.

Datum Romae apud S. Petrum, sub annulo Piscatoris, die III Maii MCMX, Pontificatus Nostri anno septimo.

R. Card. Merry del Val,
a Secretis Status.

L. ✠ S.

LITTERAE APOSTOLICAE

I.

CONCEDUNTUR INDULGENTIAE ET PRIVILEGIA IN PERPETUUM SANCTUARIO B. M. V. PERDOLENTIS, VULGO " DELLA CORONA ", DIOECESIS VERONENSIS.

PIUS PP. X

Ad perpetuam rei memoriam. — Inter cogitationes et curas in altissimo hoc Nostro munere collocatas, eas praecipuas esse ducimus, quae ad fovendam christianae plebis pietatem erga Christi Domini passionem et Deiparae Virginis dolores pertineant. Haec enim recolentes mysteria, unde salus hominibus manavit, fideles dum sese divino Redem-

ptori, Eiusque Matri pro tanto sacrificio obstrictiores fieri sentiunt, ad christianae vitae decus magis magisque revocantur. Humiles igitur preces, voto ac suffragio Veronensis Cardinalis Episcopi subnixas, quibus supplicatum est Nobis, ut Sanctuarium Deiparae Virginis Perdolentis vulgo *della Corona* nuncupatum, atque in extrema Veronensi Dioecesi apud montem *Baldo* positum, amplioribus privilegiis ditare dignaremur, Nos, quantum in Domino possumus, benigne exaudiendas censuimus. Idque eo libentius facimus, quod praedictum Sanctuarium, religionis cultu insigne, ac piis crebrisque peregrinationibus omni anni tempore celebratum, rec. mem. Pius PP. VI ac Leo XIII Decessores Nostri iam peculiari benevolentia et conspicuis gratiis prosecuti fuerunt. Quare ut sacerdotum non minus quam fidelium pietati satius sit consultum, de Omnipotentis Dei misericordia ac Beatorum Petri et Pauli Apostolorum Eius auctoritate confisi, Apostolica auctoritate Nostra praesentium tenore concedimus, ut omnes ac singuli presbyteri, vel eidem Sanctuario addicti, vel illud peregre adeuntes, Missam votivam a septem B. M. V. doloribus quolibet anni die, iis tantum exceptis diebus, quibus duplex occurrat primae vel secundae classis festum, ibidem celebrare servatis servandis licite queant. Pari autem auctoritate Nostra eiusdem Sanctuarii Rectori pro tempore, ac munere dumtaxat durante, facultatem facimus, ut intra ipsius Sanctuarii fines Crucifixos sive cum adnexa plenaria indulgentia in mortis articulo sub consuetis conditionibus lucranda, sive cum indulgentiarum applicatione, quae alias ab hac S. Sede visitantibus stationes Viae Crucis seu Calvariae, in Ecclesiis Fratrum Ordinis Minorum Sancti Francisci erectas, concessae sunt, benedicere secundum ritum formulamque praescriptam licite item possit ac valeat. Volumus vero ut illis tantummodo potestas sit has postremas indulgentias consequendi, qui aut infirma valetudine aut alia quavis de caussa ab huiusmodi stationibus in Ecclesiis Oratoriisve publicis visitandis legitime praepediti, cetera tamen iniuncta pietatis opera rite persolverint. Insuper idem Rector pro tempore, ac munere durante, polleat in supradicto Sanctuario coronas precatorias B. M. Virginis benedicendi facultate, cum iis adnexis indulgentiis, quae vulgo a Patribus Crucigeris appellantur. Universis autem Christifidelibus, quo acerbissimos Christi cruciatus uberiore cum animorum fructu contemplentur, Apostolica auctoritate Nostra similiter largimur, ut quum quolibet anni die, ad cuiusque libitum eligendo, vere poenitentes et confessi ac S. Communione refecti, Scalas Sanctas eiusdem Sanctuarii, orationi tantum destinatas, flexis genibus ascenderint, ac pro Christianorum Principum concordia, haeresum extirpatione, peccatorum conversione ac S. Matris Ecclesiae exaltatione, pias ad Deum

preces effuderint, qua vice id egerint, omnes et singulas indulgentias, peccatorum remissiones ac poenitentiarum relaxationes consequantur, quas consequerentur si Scalas Sanctas de Urbe personaliter et devote flexis pariter genibus ascenderent. Eisdem praeterea fidelibus veniam auctoritate Apostolica Nostra impertimus, ut quum quovis anni die, ad eorum arbitrium etiam eligendo, admissorum confessione rite expiati, atque angelorum pane refecti, memoratum Sanctuarium devote visitaverint, ibique, ut supra, oraverint, plenariam semel in anno lucrandam indulgentiam consequantur. Potestatem denique per praesentes damus ut in praefato Sanctuario easdem atque in Basilica Principis Apostolorum de Urbe stationes in Missali Romano descriptas, servatis quae servari opus est, per annum haberi liceat, omnibusque fidelibus largimur ut quocumque huiusmodi stationum die, Sanctuarium supradictum visitantes, Deo preces, ut praefertur, adhibuerint, omnes et singulas indulgentias, peccatorum remissiones ac poenitentiarum relaxationes lucrentur, perinde ac si eodem die Basilicae Vaticanae stationem per se ipsos pie visitarent, dummodo quae iussa sunt religionis opera pro his consequendis indulgentiis rite praestiterint. Quas omnes et singulas indulgentias ac poenitentiarum relaxationes etiam animabus Christifidelium in Purgatorio detentis per modum suffragii applicari posse misericorditer in Domino, plenaria tamen indulgentia excepta in mortis articulo lucranda, concedimus. Non obstantibus Constitutionibus et Ordinationibus Apostolicis ceterisque contrariis quibuscumque. Praesentibus perpetuo valituris.

Datum Romae apud S. Petrum, sub annulo Piscatoris, die XXV Maii MCMX, Pontificatus Nostri anno septimo.

R. CARD. MERRY DEL VAL,
a Secretis Status.

L. ✠ S.

II.

AD R. P. D. IACOBUM QUIGLEY, ARCHIEPISCOPUM CHICAGIENSEM, LAUDATUR SOCIETAS PRO DIFFUSIONE CATHOLICAE FIDEI CHICAGII IN FOEDERATIS CIVITATIBUS AMERICAE SEPTENTRIONALIS INSTITUTA.

PIUS PP. X.

Venerabilis frater, salutem et apostolicam benedictionem. — Quae nuper ad Nos relata fuere, de constitutione et fastis frugiferae illius Associationis, quae paucis abhinc annis sub titulo *Catholic Church Extension Society* in tua civitate Chicagiensi inchoata est, ad finem

tutandae ac provehendae fidei Catholicae in foederatis Civitatibus Americae Septentrionalis, suavibus animum Nostrum gaudio et solatio perfuderunt. Novimus enim in hanc rem suffragia luculentissima quibus tum Noster apostolicus Waskingtonii Delegatus, tum fere universi istarum dioecesium venerabiles Praesules, tum denique plurimi sacerdotes atque amplissimi viri in ecclesiastica dignitate constituti unanimi consensu institutionis huius vestrae opportunitatem atque excellentiam, ovantes et gratulantes concelebrant, praesertim simul benefacta inde manantia laudantes.

Nuncia vero accurata magis ac diligentiora accepimus hodierni Praesidis Societatis ipsius, qui idcirco hanc Urbem adivit ut de sodalitate Nobiscum colloqueretur. Itaque cum Nobis exinde copia facta siet aequa lance pensandi nobilitatem auctoritatemque Societatis, quae propositum sibi finem habet amplificandi in terris Regnum Christi Iesu, facere non possumus quin Sodalitati eidem sodalibusque universis assensum Nostrum voluntatemque singulari studio significemus. Iucundum quidem nunc est memoria repetere, Nos primum fuisse ineuntis Societatis patronos, eamque spiritualium munerum largitione firmasse. Benedictio Altissimi quam super eam imploravimus, uberrimorum fructuum foecunda parens extitit, sicuti plurima testantur per Societatem ipsam peracta opera, videlicet centum fere templa sive Sacella desertis in plagis condita; plures Catholicae scholae in territoriis Insularum Philippinarum, et Portus divitis fundatae, innumera opuscula de moralibus ac religiosis disciplinis pertractantia inter fideles foederatarum Civitatum vulgata; collata subsidia pro instituendis iuvenibus levitis ad sacras expeditiones mittendis: maxima copia sacrarum suppellectilium et rerum ad divinum cultum spectantium, quae gratuito diribentur; auxilia pecuniaria diversis modis tributa sacerdotibus missionariis; tandem peropportuna vectabilis Cappella, ad finem extructa suppeditandi spiritualia solatia fidelibus in dissitis ac remotissimis terris peramplae huius regionis commorantibus. De tam multis et quidem pretiosis huiusmodi beneficiis quae ad innumerarum animarum salutem spectant, Nos ipsi vobiscum una, venerabilis frater, debitas bonorum omnium supremo Datori gratias agimus: sed placet etiam Nobis non minus debito laudis praeconio te cohonestare, atque universos illos singulosque sodales, quorum ab operoso studio ac generosa liberalitate accepta referre debemus post Deum, tot tantaque bona feliciter parta. Quod si praeteritum tempus est tessera futuri, iure meritoque licet ex eo iugiter potiora auspicari; Nosque quibus perspectae plane sunt, atque exploratae, tum praepositorum vestrorum iustitia, tum

votorum integritas, spem prope certam fovemus, futurum ut societas haec vestra, cui Deus benedicit, atque homines favent, optatum brevi incrementum nanciscatur. Hoc autem incrementum eo magis erit rapidum et salutare, quo arctius haerebitis proposito fini vestrae Societatis; qui finis est alacritatem vestram omnem unire et solum convertere in bonum civium vestrorum intra regionum istarum fines degentium. Religiosam hanc finis propositi observantiam Nos vobis expresse commendamus: idque a vobis servari eo consilio praecipimus, ut non modo maiori civium vestrorum emolumento consulamus, sed etiam ut sollertia vestra nullam unquam difficultatem sive offensionem creet, quin immo constanter procedat atque explicetur, unanimi foedere iuncta cum actione duorum universalium operum, Propagationis Fidei et Sanctae Infantiae, e quibus pretiosissimis adiutoribus Catholica Ecclesia ad divinae Missionis implementum tam valida percipit auxilia. Inter ea procul dubio habentes, vos Nostrae expectationi cumulatissime fore responsuros, Nos effusione spiritus vobiscum coniungimur, faustis his diebus quibus ad primum ab inita Societate vestra lustrum celebrandum properatis, quod explebitur decima octava advertentis Octobris mensis die. Quoniam vero auspicati eventus occasione, coetus Societati eidem moderandae te, venerabilis frater, suffragante a Nobis expostulat, ut peculiare sibi pignus exhibeamus tum benevolentiae Nostrae, tum studii singularis quo opera vestra prosequimur, Nos optatis his precibusque vestris propensa voluntate annuendum existimamus. Quin etiam laeto animo opportunam propitiamque occasionem nanciscimur ut Nos Ipsi pro Societate vestra auxilium et charitatem illorum omnium advocemus, potissimum e vestris civibus, quibus incrementum religionis, non minus quam patriae vestrae bonum maxime cordi esse debet. Hortationem hanc Nostram ante omnia et super omnes convertimus ad venerabiles tuos in Pastorali munere fratres; probe noscentes eorum opem praecipue optandam esse atque efficacem. Horum suffragium et compellationem continuo sequetur actuosum cleri vestri studium, et munificentia semper sollicita eorum, quibus divina Providentia una cum terrestrium divitiarum copia, exercendorum bonorum operum, modum non minus obvium quam efficacem largita est. Quod vero attinet ad petitionem Nobis exhibitam Nos libenti quidem animo optata gratia Societatem vestram donamus, habendi in hac Urbe Cardinalis Patroni qui unionis eiusdem cum Beati Petri Cathedra sit quasi symbolum vivens. Huic itaque accurata quotannis ac fidelis ratio reddenda erit singulorum operum, quae favente Deo, in catholicae fidei incrementum vestris in regionibus Societas ipsa perfecerit. Dilectum vero filium Nostrum Sebastianum S. R. E. Presbyterum Car-

dinalem Martinelli Patronum vestrum, auctoritate Nostra per praesentes, designamus atque constituimus. Similiter ut certiore modo Associationis vestrae regimini consulamus, decernimus per praesentes ut penes te, venerabilis frater, aut penes tuos pro tempore ista Chicagiensi in archidioecesi successores perenne maneat officium praecipui universae Societatis moderatoris cum titulo Cancellarii sodalitati. Exinde huic supremo muneri peculiari modo coniuncta erit obligatio tuendi Societatis negotia et additis opera auxilioque singulorum qui ad Coetum moderatorum pertinent, sapienter procurandi et provehendi quotidianum Associationis illius incrementum. Quoniam vero iuxta regulas hactenus servatas post consilium Moderatorum, immediatus Societati esse debet gubernator, appellatus Praeses, cuius sollertiae ac vigilantiae praestitutis cum facultatibus, generalis societatis ipsius actio manet concredita, Nos penitus animadvertentes, quanti intersit ut electioni illius maximum tribuatur pondus, illam Nobis et Sanctae huic Apostolicae Sedi reservamus. Itaque volumus ut Praesidis ipsius electio fiat e tribus candidatis ad hoc a moderatorum consilio designandis, quorum nomina per tramitem Cardinalis Societatis Patroni, transmittentur ad Urbem. Decernimus insuper ut societatis Praeses a Sede Apostolica sic nominatus, officium retinere nequeat ultra spatium quinquenii. Tandem auspicatissima hac ipsa occasione peropportunum consilium ducimus, confirmare atque de integro concedere in perpetuum Associationi vestrae, illiusque universis sodalibus, benefactoribus et zelatoribus indulgentias, gratias et privilegia omnia iam alias tributa potissimum per Nostras Litteras ad te datas die VII Iunii anno MCMVII.

Maxime enim Nobis cordi est ut erga frugiferam vestram Consociationem magis magisque in dies, harum regionum fidelium animi mentesque inclinentur; quibus fidelibus, non minus quam tibi, venerabilis frater, tuoque clero, effuso christianae charitatis spiritu, coelestium munerum auspicem Nostraeque benevolentiae pignus apostolicam benedictionem peramanter impertimur.

Datum Romae apud S. Petrum, sub annulo Piscatoris, die IX Iunii MCMX, Pontificatus Nostri anno septimo.

R. CARD. MERRY DEL VAL,
a Secretis Status.

L. ✠ S.

EPISTOLAE

I.

AD R. P. D. ALFREDUM WILLIEZ, ATREBATENSIUM EPISCOPUM, DE VIGESIMO QUINTO SACERDOTII ANNIVERSARIO GRATULANDI CAUSA.

Venerabilis Frater, salutem et apostolicam benedictionem. — Qui tristia saepius, ob lamentabiles Gallicae Ecclesiae casus communicare consuevimus, laeta modo afferimus, gratulationes scilicet ac vota quibus semisaeculari sacerdotii tui natali perlibenter occurrimus. Quamvis vero optatam huius diei laetitiam complexi iam animo fuimus ac veluti auspicati quum, nuntio illius vix accepto, te paterna benevolentia inter Antistites adlegimus qui Nostro adstant Solio, libet hodie, ipso in limine sollemnis, iterato amoris argumento, gaudia tua geminare. Sed libet etiam una simul tibi gratulari navitatem in pascendo concredito grege, eamque frequentibus egregiisque pietatis tuae testatam monimentis; gratulari constantiam qua nuper reus factus servatae religiosissime officii conscientiae, te strenuum praestitisti Ecclesiae iurium adsertorem et dignum plane ac parem ceteris Galliae Praesulibus, quos, ob idem susceptum puerilis institutionis patrocinium, et ipsos in crimen vocatos doluimus et laetati sumus praeclara edentes omnium in oculis haud obscura fortitudinis exempla. Sit itaque tibi faustus hic dies, sit felix; et in mox iterandis suscepti olim sacerdotii gaudiis « *innovetur ut aquilae iuventus tua* » ut integris perpetuo viribus, qualiacumque catholicae rei in Gallia futura sint tempora, tu quidem et ferre perpetuo par sis et invicto animo superare.

Auspicem interea divinorum munerum Nostraeque benevolentiae testem apostolicam benedictionem tibi, Venerabilis Frater, tuaeque dioecesis Clero populoque amantissime in Domino impertimus.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, die XXIII Maii MCMX, Pontificatus Nostri anno septimo.

PIUS PP. X.

II.

AD R. P. D. GUGLIELMUM VAN DE VEN. BUSCODUCENSEM EPISCOPUM.

Venerabilis Frater, salutem et apostolicam benedictionem. — Etsi pro tua modestia passurus non es, ut natalem quinquagesimum, qui

appetit, sacerdotii tui Clerus iste et populus laetitiis publicis concelebrent, non tu tamen prohibere potes, quin incensa eorum appareant studia, quibus te iure ob merita prosequuntur. Novimus enim his octodecim annis, cum ecclesiam Buscoducensem gubernas, nihil te fecisse reliqui, quod ad divinam gloriam et ad sempiternam hominum salutem pertineret: maximeque tua vel vigilantia vel solertia vel diligentia effectum esse, ut et ista dioecesis fere a *Modernismi* peste immunis evaderet; et opportuna istic omne genus sodalitia laicorum, in primisque opificum, duce et magistra Religione, exsisterent; et, usu frequenti sanctissimae Eucharistiae propagato, christianae vitae decus apud populum quotidie latius floresceret. Haec omnia nimirum cum gratiam caritatemque filiorum tibi, tum singularem Nostram benevolentiam pariunt. Quare piis pro te precibus votisque tuorum Nostra adiungimus perlibenter: atque auspex divinorum, quae impense precamur, munerum apostolica sit benedictio, quam tibi, Venerabilis Frater, amantissime impertimus.

Datum Romae apud S. Petrum, die XXIII maii MCMX, Pontificatus Nostri anno septimo.

PIUS PP. X.

III.

AD R. P. D. IACOBUM RADINI-TEDESCHI EPISCOPUM BERGOMENSEM, OB HABITAM SYNODUM DIOECESANAM.

Venerabilis Frater, salutem et apostolicam benedictionem. — Tuam pastoralis officii diligentiam bene novimus: ideo, si gratum Nobis, non mirum accidit, Synodum istic dioecesanam, duorum fere saeculorum intermisso spatio, nuper esse, te instante, habitam. Nec minus pietatem fidemque tuam Clerique tui in Nos eximiam iam diu exploratam habemus; sed eam tamen, communi vestra epistola studiosissime testatam, grato Nos animo complexi sumus. Etenim in his tantis angoribus, quibus non tam ob acerbitatem inimicorum, qui undique in Ecclesiam sanctam impetum faciunt, quam ob contumaciam ac temeritatem quorumdam domesticorum afficimur, tempestivum aliquem solatii fructum cepimus ex vestris litteris, siquidem ex iis intelleximus, vobis hoc maximae semper fore, uti est, curae, ut *digne ambuletis vocatione, qua vocati estis;* ac propterea quae vel de integritate doctrinae catholicae, vel de instituto sacerdotalis vitae, vel de christiano cultu promovendo populi a Nobis praescripta sunt, ea diligenter, quemadmodum consuevistis, exsequamini. Quare

gratias pro hac suavitate officii vobis agimus, itemque pro collatione stipis, qua tenuitati Sedis Apostolicae pie subvenistis. Simul autem Deum quaesumus, suis vos remuneretur muneribus, unde utiliter ad vestram et multorum salutem possitis contendere; eorumque auspicem vobis, primumque tibi, Venerabilis Frater, apostolicam benedictionem, praecipua quadam cum caritate, impertimus.

Datum Romae apud S. Petrum, die XXIII Maii MCMX, Pontificatus Nostri anno septimo.

PIUS PP. X.

IV.

AD R. P. D. FERDINANDUM DE CROY PROTONOTARIUM APOSTOLICUM, DE EDITO COMMENTARIOLO " BULLETIN PAROISSIAL ".

Dilecte Fili, salutem et apostolicam benedictionem. — Dari operam diariis commentariisve scribendis, quibus christiana sapientia illustretur vulgo et defendatur, non modo opportunum est hodie, sed plane necessarium, cum tantam populis luem scripta religioni catholicae inimica spargunt. Id perspicientes, tu cum aliis e dioecesi Tornacensi egregiis viris commode popularium vestrorum temporibus consulitis, vulgando, ut iamdudum facitis, bis in mense commentariolum, *Bulletin Paroissial* quod dicitur. Hoc enim videmus ea ratione a vobis compositum, ut ad homines, non ita paucos, quos religionis oblivio distinet ab Ecclesiae sacris, maternam Ecclesiae quodammodo vocem afferat, eisque doctrinae christianae inculcet praecepta, quae de sacerdotis ore non requirunt. Quare opus huiusmodi Nos laudamus vehementer et probamus, vosque hortamur, ut id alacres, quemadmodum suscepistis, perseveretis. Auspicem autem divinorum munerum ac testem paternae benevolentiae Nostrae tibi, dilecte fili, et omnibus qui, te praeside, in hac re elaborant, apostolicam benedictionem amantissime impertimus.

Datum Romae apud S. Petrum, die XXIV Maii MCMX, Pontificatus Nostri anno septimo.

PIUS PP. X.

V.

AD V. E. ANDREAM S. R. E. CARDINALEM FERRARI, ARCHIEPISCOPUM MEDIOLANENSEM, CETEROSQUE EIUSDEM PROVINCIAE ECCLESIASTICAE EPISCOPOS, OB CELEBRANDAM S. CAROLI BORROMAEI MEMORIAM.

Dilecte Fili Noster et Venerabiles Fratres, salutem et apostolicam benedictionem. — Quamquam et in cura pastorali et in obsequio Sedis Apostolicae nemini conceditis, tamen consentaneum est ad utramque vos laudem inflammari solemni memoria Caroli Borromaei celebranda: qui sane mirifice tum Vicario Iesu Christi deditus, tum de salute animarum sollicitus fuit. Id enim ex vestris litteris, quas nuper congregati, ut quotannis soletis, Rhaudi, communiter ad Nos dedistis, intelleximus, et quidem libentissime. Itaque, cum vos eo vel vigilantiores fore ad luem *Modernismi*, multiplici lapsu irrepentis, coercendam; vel diligentiores ad populum christiana doctrina instruendum; vel acriores ad iura tuenda et auctoritatem Apostolicae Sedis; vel denique maiore studio disciplinam Ecclesiae sartam tectam conservaturos profiteamini, cernimus iam animo, quanto fructuosior istis dioecesibus vester futurus sit episcopatus. Interea, ipso auspice beato Carolo, divinorum copiam munerum vobis, dilecte Fili Noster et Venerabiles Fratres, impense precamur; vobisque et vestris gregibus apostolicam benedictionem amantissime impertimus.

Datum Romae apud S. Petrum, die VI Iunii MCMX, Pontificatus Nostri anno septimo.

PIUS PP. X.

VI.

AD R. P. D. IGNATIUM, PATRIARCHAM ANTIOCHENUM SYRORUM.

Venerabilis Frater, salutem et apostolicam benedictionem. — Quam tu et Venerabiles Fratres, qui tecum una convenerant communibus dioecesium vestrarum rebus et dissidentium Iacobitarum saluti consultum, misistis ad Nos epistolam plenam officii, eam Nos quidem legimus perlibenter. Cognovimus enim et ad deliberandum egregie paratos vos aggressos esse, cum spiritualibus exercitiis dedissetis operam, et in deliberando optime esse versatos, id est fraterna caritate comite. Et vero, quod sublatis quae intercedebant, dissensionibus inter vos et controversiis, vetus animorum concordia coaluit, incredibiliter gaudemus. Vos

autem pergite regnum Iesu Christi in istis regionibus et tueri et promovere, ut facitis, certumque habete Nos vobis nec consilio, nec auxilio, pro facultate defuturos. Auspicem interea divinorum munerum ac testem benevolentiae Nostrae, vobis, Venerabiles Fratres, et gregibus vestris apostolicam benedictionem peramanter impertimus.

Datum Romae apud S. Petrum, die VIII Iunii MCMX, Pontificatus Nostri anno septimo.

PIUS PP. X.

VII.

AD V. E. IULIUM S. R. E. CARD. BOSCHI, ARCHIEPISCOPUM FERRARIENSEM ET EPISCOPUM COMACLENSEM, CETEROSQUE FLAMINIAE REGIONIS ARCHIEPISCOPOS ET EPISCOPOS, POST ANNUM CONVENTUM BONONIAE HABITUM.

Dilecte Fili Noster et Venerabiles Fratres, salutem et apostolicam benedictionem. — Quae paucis abhinc diebus, Bononiae, ut quotannis soletis, congregati, vota pro incolumitate Nostra suscipiebatis, Nobis ea ipsa die significanda quae anniversaria afferebat natalis Nostri gaudia, pergrata equidem habuimus. Idque eo magis quod animorum vestrorum testificationem pleniorem reddidistis tum optimi significatione iudicii quod de iis facitis quae nuperrime Encyclicis litteris, in lucem inspicientes exemplorum Caroli sanctissimi Episcopi, universis in Christo Fratribus ediximus, tum etiam alacritate quam ultro pollicebamini in iis ad quae hortati sumus exequendis. Faxit Deus ut tam perspicua pastoralis sollicitudinis miraeque sollertiae exempla quibus Carolus tantopere inclaruit et Ecclesiae profuit, Episcoporum omnium animis haereant ita ut eosdem non ad admirationem modo, sed et ad imitationem sancte provocent. Id maxime optamus, et quantum potes sumus, docendo, hortando, praecipiendo pro viribus urgemus atque enixis precibus a Deo contendimus. Studia Nostra vestras ne desiderent partes. Siquidem aeque et in Nos et in vos cadunt ea, gravissima sane, Pauli verba: « *Ipsi enim pervigilant, quasi rationem pro animabus vestris reddituri* ». Sed haec, dilecte Fili et venerabiles Fratres, scribimus vobis non ut stimulos adiiciamus navitati vestrae, quam stimulis minime egere compertum habemus; sed potius ut paternae Nostrae in vos caritatis novum addamus testimonium.

Actuosam caritatem vestram augeat in dies et uberiorem efficiat Apostolica Benedictio, quam, divinorum munerum auspicem, et Nostrae testem benevolentiae, vobis omnibus, dilecte Fili Noster et Venerabiles

Fratres, nec non cuiusque vestrum Clero populoque peramanter in Domino impertimus.

Datum Romae apud S. Petrum, die XIV Iunii MCMX, Pontificatus Nostri anno septimo.

PIUS PP. X.

S. CONGREGATIO CONSISTORIALIS

NOMINATIONES EPISCOPORUM.

SSmus D. N. Pius PP. X, decreto Sacrae Congregationis Consistorialis, elegit:

23 iunii 1910. — R. D. Adulphum Verrienti, archidioecesis Brundusinae, novissime Barensi in provincia utriusque archipresbyteralis unitae ecclesiae Alti Muri et Aquae Vivae *nullius dioeceseos* Praelatum Ordinarium renunciatum, in Episcopum titularis ecclesiae Calyndensis (Calinda).

30 iunii 1910. — R. P. Petrum Armengaudium Valenzuela, Magistrum Generalem Ordinis B. M. V. de Mercede, in episcopum cathedralis ecclesiae S. Caroli Ancudiae (S. Carlo di Ancud) in republica Chilena Americae Meridionalis.

4 iulii 1910. — R. D. Patritium Finegan, parochum de *Ballinamore*, in episcopum cathedralis ecclesiae *Kilmorensis* (Kilmore) in Hibernia.

4 iulii — R. P. D. Iosephum Iacobum Irala, olim episcopum cathedralis ecclesiae de Chachapoyas, in episcopum titularis ecclesiae Tingitanae (Tingis).

Mandavit autem idem SSmus Dominus ut hac de re Litterae Apostolicae sub plumbo ad tramitem iuris expediantur.

ERECTIO DIOECESIS.

SSmus Dominus Noster Pius PP. X, decreto Sacrae Congregationis Consistorialis, erexit:

7 iulii 1910. — Sedem episcopalem Caliensem (Cali) provinciae ecclesiasticae Popayanensis (Popayan) in republica Columbiana.

Mandavit autem idem SSmus Dominus ut hac de re Litterae Apostolicae sub plumbo ad tramitem iuris expediantur.

S. CONGREGATIO CONCILII

GRANATEN.

PROCESSIONIS IN FESTO SANCTISSIMI CORPORIS CHRISTI.

1. Revmus Archiepiscopus Granaten. supplicem libellum SSmo D. N. Pio PP. Papae X porrexit cuius tenor est sequens:

« Beatissime Pater. - Iosephus Archiep. Granaten. in Hispania, ad « B. V. pedes humillime provolutus exponit:

« *a)* In hac alma Civitate Granatensi celebrari solemniter processionem in festo SSmi Corporis Christi, et in Synodalibus Dioecesanis « praescribi, ut ex omnibus paroeciis civitatis, quae sunt numero tredecim, « assistant Cruces parochiales cum clero et fidelibus devotionem habentibus.

« *b)* Item, licet ex contextu Legis Synodalis deducatur litteraliter « assistentiam esse praescriptam aliis paroeciis ex ditione limitrophae « civitatis dicta Vega et Sierra, quae viginti octo numero constat, etiam « ex desiderio Regum Catholicorum, quando Mauris profligatis instaurationem religioso-civilem huius regionis mirabiliter explevere, nec « non ex annuo mandato Ordinarii, ut splendor processionis Apostolicae « et Metropolitanae Ecclesiae Granatensis augeatur, id ordinatum esse « constat.

« *c)* Quando prima vice infrascriptus processioni SSmi Corporis « Christi interfuit, observavit quod Parochi civitatis quidem assistebant, « sed ex aliis ditionis limitrophae de Vega et Sierra deficiebant viginti « unum, allegantes distantiam et aegritudinem, molestiasque itineris, « aestatis, quod aliis annis repetitum est.

« *d)* Exquirens utrum hi parochi non assistentes celebraverint in « feria V propria, festivitatem et processionem SSmi Corporis Christi, « negative responsum est, unde publice patet notumque est, quod maior « pars eorum, nec assistebant processioni Ecclesiae Metropolitanae « neque in suo proprio die nec in alio aliquo celebrabant processionem nec festum in sua paroecia.

« *e)* Infrascriptus intelligens quod si post Maurorum vastationem « oppida parva erant valdeque difficile ut functiones ecclesiasticae solemniter celebrarentur, tamen nunc temporis, quia multiplicata et valde « extensa sunt, non est difficultas, et ita populi desiderant, disposuit ut

« lex generalis Ecclesiae observaretur, hoc est, ut paroeciae urbanae « assisterent, sed aliae extra civitatem, loco interessendi, Missam et pro- « cessionem in sua propria Ecclesia celebrarent, quod magna populorum « laetitia et plausu factum est duobus iam abhinc annis.

« *f)* Nunc vero Municipium Civitatis Granatensis postulat ut revo- « cetur Ordinaria dispositio, et Cruces parochiales extra-urbanae assi- « stant, cum parochis, processioni Ecclesiae Metropolitanae, sed cum « difficultates, quae assistentiam parochorum impediunt, subsistant, « certo timendum est quod iterum ad inobservantiam introductam redi- « bunt.

« Quibus attentis, Archiepiscopus interrogat: 1.° An sua ordinatio « celebrandi in omnibus paroeciis festum SSm̃i Corporis Christi cum « processione in feria V, iuxta Bullam Urbani IV anno 1264 datam, et « a Summis Pontificibus Clemente V, Martino V, et Eugenio IV con- « firmatam, sit sustinenda vel abroganda vel modificanda et in quo « sensu.

« 2.° An sufficiat paroeciis extra-urbanis celebrare festum et pro- « cessionem SSm̃i Corporis Christi in Dominica infra octavam vel in « aliquo die octavae.

« 3.° An sufficiat ut paroeciae Civitatis assistant processioni Eccle- « siae Metropolitanae, vel expediat instaurare antiquam praxim, vi cuius « non modo assistebant laudatae processioni, sed in aliis diebus octavae « unaquaeque suam celebrabat particularem processionem, ut in aliqui- « bus dioecesibus fit.

« 4.° An approbanda introducta praxis a Conventu, seu Universi- « tate dicta, Parochorum, celebrandi brevem processionem in Dominica « infra octavam, quam processionem infrascriptus amplificavit, et auxit, « assistens et manu sua deferens SSm̃um Sacramentum ad augendum « Divinae Eucharistiae cultum.

« Haec desiderat ut omnia, quae ad divinum cultum spectant, recte « fiant.

« Granatae, die 20 Martii 1909.

« L. ✠ S. - B. V. H. Iosephus Archiep. Granatensis ».

Ad adaequatam harum quaestionum solutionem obtinendam, ne falso haec laboret supposito, non erit abs re principia canonico-liturgica in antecessum exponere circa processionem in genere et illam SSm̃i Corporis Christi in specie.

Sacr. Tridentinum Concilium *(sess. XXV, c. 13 de Regul.)* statuit: « Exempti omnes, tam clerici saeculares, quam regulares quicumque, « etiam monachi, ad publicas processiones vocati accedere compellan-

« tur, iis tantum exceptis, qui in strictiori clausura perpetuo vivunt ». Vocante igitur Episcopo omnes ad publicas processiones accedere tenentur. Requiritur tamen 1.° quod Episcopus processionem indicat, et 2.° quod haec sit publica.

SS. CC. Rituum et Concilii suis responsionibus authentice rem declaraverunt. Siquidem in una *Elboren.* (14 Ian. 1617, n. 346), S. R. C. decrevit: « Ad Archiepiscopum *privative* quoad alios in sua dioecesi per- « tinere indicere publicas processiones » (Cfr. *Urbevetan.*, 17 Ian. 1606, n. 217).

S. eadem C. simul cum S. C. C. hoc aliud generale principium sancivit: « Episcopi esse edicere, decernere, dirigere atque deducere « processiones, de *consilio* tantum Capituli, non autem *consensu*. Idque « in omnibus processionibus servandum » (*Elboren.*, 28 Mart. 1626, n. 394). (Idem principium S. C. C. sanciverat in *Derthusen.*, 11 Mart. 1619), (ap. *Pallottini*, Vol. XV, v. *Processiones*, n. 3). Agebatur de processionibus de novo in perpetuum constituendis, et de iis, quae una dumtaxat vice ob publicam causam indici debebant, non vero de processionibus a lege communi imperatis. Non obstante quoque contraria consuetudine (S. C. C. *Sarnen.*, 22 Iun. 1619, lib. 12 *Decretor.*, p. 13).

Item absente Episcopo spectare ad Vicarium Generalem (S. R. C. *Vigilien.*, 28 Sept. 1630, n. 545).

Potest denique Ordinarius iuris remediis compellere etiam exemptos ad processiones. Etenim cum in hac re cesset exemptio, omnes subiiciuntur simpliciter iurisdictioni Episcopi, et hinc Episcopus potest eos poena canonica sibi bene visa, etiam excommunicatione, coërcere [1]. A fortiori potest sub censuris compellere clerum sibi plene subditum. Rationes huius sunt decor sacrarum processionum, populi aedificatio, aliaeque passim a DD. enumeratae.

Altera conditio est quod processiones sint publicae. Quaenam hae sint, ad quas etiam exempti accedere tenentur, edocemur a Decreto Congregationis particularis habitae de mandato Urbani VIII, a. 1628, cuius haec sunt verba: « Auditis .... unanimiter censuerunt posse Epi- « scopos poenis sibi bene visis compellere quoscumque Regulares recu- « santes, etiamsi Monachos et quomodolibet exemptos ad infrascriptas « processiones accedere, atque illis interesse, exceptis dumtaxat in stri- « ctiori clausura viventibus, et Monasteriis, *ultra medium milliare* a

[1] Cfr. S. C. Episc. *in Caietan.*, 25 Oct. 1602; S. C. C., 27 Iul. 1627; *in Mediolanen.*, 3 Aug. 1658; Pignatell., *Cons. Can.* T. III, n. XLVI, n. 11, 12, 13. – Steph. Gratian. – *Decis.* 232, n. 15, in Curia Ep. Papien. etc.

« civitate distantibus; nempe in festo SS. Corporis Christi, in Litaniis « maioribus, in Rogationibus ac in quibuscumque aliis publicis et con- « suetis vel pro bono, causa aut honore publico ab Episcopis indictis « processionibus, non obstantibus etc., privilegiis tantum Apostolicis « S. Concilio Trid. posterioribus contrarium desuper disponentibus mi- « nime sublatis » (Pignatelli, *t. I, Cons. Can. CXXII*).

Ex quo pariter edocemur Episcopum ad extraordinarias quoque processiones compellere posse clerum. Huic decreto concinunt plurima S. R. C. decreta e. gr. *Matheranen.* n. 259; *Ferrarien.* n. 272; *Chilen.* n. 282, *Sorana,* 878, ad 1, etc. et unanimis DD. sententia.

Ast licet Episcopus etiam per censuras compellere possit clerum sive saecularem sive regularem ad interveniendum publicis processionibus, hoc tamen cum aliqua limitatione est accipiendum. Et ut praetereamus quae ad nostrum non spectant casum, e. g. quoad Clericos Regulares, qui fere omnes sunt privilegiati, et religiosos in studiorum Collegiis degentes, inconcussum principium huius sacri fori est, ab ipso Urbaniano decreto confirmatum, Regulares degentes *ultra medium milliare* a civitate non teneri.

Idipsum tenent DD. omnes etiam de clericis saecularibus. Ad rem Pallottini, *(Vol. XXV, v. Process., n. 30)*: « Nec sub Tridentino decreto com- « prehenduntur Clerici extra civitatem vel oppidum degentes cum pro- « pria plebe, iuxta mentem S. C., de qua testatur Campanil. in div. iur. « can. *rub.* 12, c. 13, n. 117, et passim firmant DD.: multoque magis « concurrentibus itineris longitudine ac viarum asperitate cum sola « distantia 500 passuum a moeniis oppidi seu civitatis sufficiens repu- « tetur ne clerici rurales, licet curam animarum habentes, teneantur « accedere ad publicas processiones in ea fieri solitas ut notat Fagnan., « in *cap. Nimis XVIII, de excess. Prael., n. 11* [1], et rescripsit S. C. iuxta « resolutionem quae refert Piasec. *in prax. Episc. p. 2, c. 3, n. 31* ».

« Multo minus igitur ad Processiones accedere tenentur qui ultra « medium milliarium distant (*S. C. C. in Caesenat.* 1592, lib. 7, *Decr.* p. 35. - « *Montis Regal.* a 1601, lib. 9, p. 134-7. - *Aliphan.* 20 Iul. 1678, lib. 29, « p. 110). Ib. n. 31 ».

« Id autem, ut Pallottini docet (n. 35) intelligendum est in casu, quo « contraria non vigeat legitima consuetudo, ut declaravit S. C. in una « *Strongolen.* 17 Iun. 1645, lib. 17 *decr.* p. 483: quin imo ultra milliare « tradit Matteucc., *de Offic. Cur. Eccl., c. 4, n. 8* ».

[1] Nempe Gregorium PP. XIII excepisse regulares, quorum monasteria distant a civitate ultra medium milliare, ut est adnotandum in lib. publ. S. C. C. ad dict. cap. 17 (Ap. CATALAN., *Rit. Rom. illustr.,* tit. IX, n. XXIII.

Itaque Episcopus tantum, vel eo absente, Vicarius Generalis, habet ius et officium indicendi, moderandi processiones publicas h. e.: pro bono vel causa publica; sive ordinarias, sive etiam, (de consilio tamen, non autem de Capituli consensu) extraordinarias, sive primo instituantur in perpetuum servandae, sive pro una tantum vice: et insuper ius habet obligandi ad interveniendum etiam exemptos (in ceteris) a sua iurisdictione, dummodo non sint privilegiati, eosque renuentes compellendi per poenas sibi bene visas, imo quoque per censuras. Ast non potest compellere degentes extra civitatem ultra medium milliare, nisi vigeat consuetudo, quam tamen ipse, si ita sibi in Domino videatur, potest abrogare. Consuetudo enim suam vim a legali legislatoris consensu sumit, qui in casu est ipse Episcopus.

Haec principia totam suam vim obtinent quoad processiones publicas, generales, sive ordinarias sive extraordinarias, quas Episcopus velit indicere; sed non respiciunt processiones licet ordinarias et de iure communi, quae tamen non sunt generales totius cleri, sed particulares alicuius Ecclesiae.

Porro nulla est generalis lex quae omnes et singulas paroecias obliget ad ordinarias processiones et a fortiori ad illam SSmi Corporis Christi, pro qua rite et decore peragenda plura requiruntur, ut patet.

Nulla quidem est lex obligans, ut paulo post videbimus, sed etiam nulla prohibens, imo liberum est cuique Ecclesiae, etiam sine licentia Episcopi, particularem processionem ex ordinariis ducere, si commode fieri possit (Quarti, *de process.* - De Herdt, *Sac. lit. prax. vol. 3, n. 314*).

Aliae processiones consuetae possunt quoque publice fieri sine Episcopi licentia, licet ipse possit eas prohibere, etiam non obstante consuetudine (S. R. C., n. 346, 2).

Ius autem habet Episcopus ordinarias processiones publicas a singulis fieri paroeciis si ita expedire in Domino iudicaverit (Quarti, *ib. sect. III, p. 1*): et hoc eruitur sive ex natura potestatis Episcopalis, sive ex intentione iuris, dummodo tamen processiones, praesertim SSmi Sacramenti, commode et decore fieri possint, quod Episcopi prudenti arbitrio relinquitur.

Et hoc sufficiat de processionibus in genere; nunc quaedam de processione SSmi Corporis Christi et de Eius festo sunt dicenda.

Festum SSmi Corporis Christi primo institutum fuit Leodii a. 1246 a Roberto de Thorete, Episcopo post revelationes divinitus habitas a B. Iuliana Cornelionen. Virg. Iacobus Pantaleo de Troyes, qui, dum esset Archidiaconus Leodien., Iulianae revelationes probaverat, qui postea fuit

Episcopus Virodunen. et Patriarcha Hierosolymitan., factus denique a. 1261 Summus Pontifex sub nomine Urbani IV, Episcopi Leodien. preces, efficaciores redditas a miraculo Vulsinii habito a. 1262, benigne excepit, et mense Augusto a. 1264 Bullam *Transiturus* edidit, vi cuius Festum SSmi Corporis Christi instituit et ad universam Ecclesiam obligatorie extendit. Ast vix haec Bulla fuerat promulgata, Urbanus viam universae carnis est ingressus, et festum de facto non fuit ubique receptum. A. 1311, Clemens V, in Consilio Viennen. Bullam *Si Dominum*, edidit in qua integre inseruit Bullam *Transiturus*, eiusque successor Ioannes XXII pleniorem eius executionem curavit.

Martinus V, per Bullam *Ineffabile* (VII Kal. Iun. 1429) indulgentias ampliavit, et primus est qui loquitur de *processionibus* in hoc festo, *sine* tamen *expresso praecepto:* « Illi praeterea, ait, qui *processiones*, in « quibus ipsius vivificum Sacramentum dicto festo deferetur, continuo « secuti fuerint etc. ». Eugenius IV per Bullam *Excellentissimum* (VII kal. Iun. 1433) indulgentias a Martino V concessas duplicavit.

Nullum itaque praeceptum universale in his Bullis reperitur circa processiones in hoc festo faciendas.

Porro processiones theophoricae a pluribus iam saeculis in particularibus Ecclesiis vel Monasteriis fiebant, praesertim in hebdomada maiori (V. Can. IV, Conc. *Bracharen.* a 675. - Lanfranc. *Statut. Monast.* tempore haer. Berengar. - Ordinarium *Rothomagen.* etc.).

Instituto speciali festo SSmi Corporis Christi, pronum erat processiones hac die ex devotione introduci, et plurima sunt huius rei monumenta iam a saec. XIV.

Attamen Sacr. Conc. Trid. in Sessione XIII, habita die 11 Oct. 1551, mediante itaque saec. XVI, de ea loquitur uti solum per consuetudinem introducta. Etenim in Can. VI dicitur: « Si q. d. in S. Eucharistiae « Sacramento Christum .... neque in processionibus secundum *laudabi-* « *lem* et *universalem* Ecclesiae sanctae ritum et *consuetudinem* solemni- « ter circumgestandum etc. »

Hoc nonobstante adhuc sub fine saec. XVI generale praeceptum nondum aderat. Etenim in *Sacerdotali Romano* p. Alberti Castellani, O. P., (ed. Venet. a. 1564) processio SSmi Corporis Christi adnumeratur inter processiones *extraordinarias* (quae sunt « ex diversis necessitatibus « institutae) », et de ea legitur: « In festo SSmi Corporis Christi fit ubi- « que generalis processio » (p. 267). Quum itaque inter extraordinarias processiones adnumeretur, non habebatur ut praeceptiva pro universa Ecclesia.

Porro haec universalis consuetudo, quae in pluribus particularibus

Ecclesiis pro legem scriptam sancita iam fuerat, pro universa Ecclesia confirmata est, quando in fine saec. XVI et initio saec. XVII in libris liturgicis *Caeremoniali Epp.* et *Rituali Rom.* fuit inserta.

Caer. Epp. (lib. II, c. XXXIII) processionis praeceptum supponit, sed pro Cathedrali tantum; scribit enim: « Ut processio quae hac die erit « *facienda* rite et recte ac secundum debitas caeremonias in honorem « tanti Sacramenti fiat .... cura erit *Episcopi etc.* Item ut fiat rotulus, in « quo describantur .... omnes..... qui huic interesse consueverunt vel « debent ».

Ex toto contextu nulla eruitur allusio ad alias Ecclesias non Cathedrales.

Rituale Rom. (tit. IX, c. I, § 8-9) distinguit quidem, ut *Sacerdotale romanum*, processiones in *ordinarias* et *extraordinarias*, et adnumerat processionem SSmi Corporis Christi inter ordinarias, sed nullum indicat generale praeceptum, sed potius supponit *consuetudinem*. Scribit enim: « n. 8. Processiones autem quaedam sunt ordinariae, quae fiunt « certis diebus per annum, ut .... in festo Corporis Chr. vel aliis diebus « pro *consuetudine* Ecclesiarum; n. 9 quaedam vero sunt extraordi- « nariae, ut quae variis ac publicis Ecclesiae de causis in dies indi- « cuntur ».

Ex his rubricis SS. CC. et DD. unanimiter deducunt in festo SS. Corporis Christi processionem esse obligatoriam in civitate Episcopali, eamque unicam ab Episcopo esse indicendam cum interventu totius Cleri, ceterasque Ecclesias in eadem civitate non posse processiones eadem die peragere (Cfr. S. R. C., *Tuscanellae*, 19 Aug. 1619, n. 375). Non est nobis immorari in aperiendis rationibus cur unica processio hac die fieri debeat, cum sint evidentes. Haec lex, ut patet, est observanda quousque loci ac temporum circumstantiae sinant. Haec servabantur in Urbe, et servantur Granatae.

Hisce praeiactis nonnulla sunt adnotanda circa ea quae a Revmo Archiepiscopo Granaten. in supplici libello exponuntur.

Revmus Archiepiscopus testatur 1.° synodali lege urbanos parochos cum sua cruce teneri interesse processioni SSmi Corporis Christi Recte (n. 1ª) omnino iuxta *Caerem. Epp.*

Testatur 2.°, non solum lege synodali, annuo ulterius Ordinarii mandato idem intimatur paroeciis quoque: « ex ditione *limitrophi* Sierra et « de Vega, ex desiderio Regum Catholicorum etc. ».

Exponit idem Archiepiscopus eosdem parochos non solum non interfuisse, sed nec in suis Ecclesiis processionem duxisse in festo, nec per octavam.

Ut vidimus nulla est lex generalis paroecias obligans.

Rm̃us Archiepiscopus, circumstantias omnes perpendens mandavit ut processio SSm̃i Sacramenti in festo Corporis Christi in unaquaque ex supradictis paroeciis extra-urbanis fieret.

Ut vidimus nulla est generalis Ecclesiae lex hoc praecipiens, sed episcopali auctoritate, circumstantiis rite perpensis, potest induci.

Verum Municipium Granatae id aegre fert, et postulat ut hoc Episcopi mandatum revocetur.

Licet laudabile et pium sit municipalis auctoritatis votum, attamen in casu non videtur rationabile, nec in praxim facile deducendum. Excessive enim durum esset omnibus illis parochis (nisi forte uno vel altero excepto) plura passuum millia in eundo et in redeundo peragere. Oppida et plebes singulae sine parocho per integrum diem festum, et quidem solemnissimum, remanere deberent, fortasse quoque cum animarum iactura ob sacramentorum administrationis carentiam. Absurdum denique est vel mente concipere populos tam dissitos posse vel velle Granatam accedere.

Quaestionibus itaque propositis:

I. *An ordinatio Revm̃i Archiepiscopi Granaten. celebrandi in omnibus extraurbanis paroeciis festum SSm̃i Corporis Christi cum processione sit sustinenda vel abroganda?*

II. *An sufficiat paroeciis extra urbanis celebrare festum et processionem SSm̃i Corporis Christi in Dominica vel alio die intra octavam?*

III. *An sufficiat ut paroeciae civitatis assistant processioni Ecclesiae Metropolitanae, vel expediat instaurare antiquam praxim, vi cuius non modo assistebant huic processioni, sed in aliis diebus octavae unaquaeque suam celebrabat particularem processionem, ut in aliquibus dioecesibus fit?*

IV. *An approbanda introducta praxis a Conventu, seu Universitate dicta Parochorum, celebrandi brevem processionem in Dominica infra octavam, quam processionem Archiepiscopus amplificavit et auxit, assistens et manu sua deferens SSm̃um Sacramentum, ad augendum divinae Eucharistiae cultum?*

Em̃i Patres S. Congregationis Concilii in generalibus comitiis diei 11 Iunii 1910, respondendum censuerunt:

Ad 1.um *Affirmative* ad primam partem, *negative* ad secundam.

Ad 2.um *Provisum in primo.*

Ad 3.um et 4.um *Rem remitti prudenti iudicio Archiepiscopi.*

Sanctissimus autem Dominus Noster Pius Papa X, in Audientia

die 12 eiusdem mensis Iunii infrascripto Secretario concessa, sententiam Emorum Patrum adprobare et confirmare dignatus est.

C. Card. Gennari, *Praefectus.*

L. ✠ S.

Basilius Pompili, *Secretarius.*

S. CONGREGATIO DE RELIGIOSIS

CIRCA EVULGATIONEM DECRETORUM HUIUS SACRAE CONGREGATIONIS.

Apostolica Sedes, admodum sollicita provehendae perfectionis inter Religiosas utriusque sexus Familias, plures edidit easque saluberrimas leges, quibus quaedam vetantur, quaedam praescribuntur, ad Sodalium ingressum, institutionem, vota, studia, vitae externae rationem aliaque id genus apte moderanda.

Inter quas leges, nonnullae tanti ponderis sunt, ut, iis non servatis, quidam actus invalidi, alii poenis ecclesiasticis multati, omnes autem saltem illiciti sint.

Saepe vero contingit, ut quae Apostolica Sedes sapienter constituit, ad notitiam omnium Congregationum vel Domorum Religiosarum, praesertim Monialium, non perveniant, legum beneficio sic prorsus amisso. Ita, in exemplum, dicendum de Decretis: *Singulari quidem*, 27 Martii 1896, quoad quaestuationem; *Perpensis*, 3 Maii 1902, de triennali experimento solemni professioni religiosae praemittendo; *Quemadmodum*, 17 Decembris 1890, de relatione conscientiae; *Sacra Tridentina Synodus*, 20 Decembris 1905, de Communione frequenti; *Inter ea*, 7 Septembris 1909, de debitis contrahendis; *Ecclesia Christi*, 7 Septembris 1909, de quibusdam Postulantibus in religiosas Familias non admittendis; *Sanctissimum*, 4 Ianuarii 1910, quo praecedens decretum ad religiosas mulierum Familias extenditur, et de aliis.

Haec igitur Sacra Congregatio Negotiis Religiosorum Sodalium praeposita, summopere commendat Revmis locorum Ordinariis eorumque Delegatis seu Deputatis ad Monasteria, praesertim Monialium, quae Domum sui iuris constituunt, nec generalem Superiorissam habent, ut notitiam Decretorum, etiam in posterum edendorum, quae vitam religiosam respiciunt, efficaciter evulgent inter Religiosas Familias et Insti-

tuta quoque Dioecesana, ad abusus, si qui irrepserint, tollendos, ad bonum largius diffundendum et uniformitatem in rerum canonicarum observantiam ubique obtinendam.

Datum Romae, ex Secretaria Sacrae Congregationis de Religiosis, die 3 Iulii 1910.

Fr. I. C. Card. Vives, *Praefectus.*

L. ✠ S. F. Cherubini, *Subsecretarius.*

SACRA ROMANA ROTA

UGENTINA

NULLITATIS MATRIMONII - (BLEVE-SAPORITO).

Pio PP. X feliciter regnante, Pontificatus Dominationis suae anno septimo, die 22 Martii 1910, RR. PP. DD. Ioannes Prior, Aloisius Sincero, Ponens, *Ioseph Mori, Auditores de turno, in causa* Ugentina - Nullitatis matrimonii, *inter Camillum Bleve repraesentatum per procuratorem Ioachim Antonelli-Costaggini et Conceptam Saporito, interveniente et disceptante in causa Vinculi Defensore ex officio, sequentem tulerunt definitivam sententiam.*

Causa praesens prius disceptata est apud Curiam Ugentinam, quae, sententia data sub die 25 Aprilis 1908, declaravit matrimonium habendum esse ut nullum. Appellante contra hanc sententiam Vinculi Defensore, causa deducta est apud hunc Sacrum Ordinem sub proposito et concordato dubio: *An constet de matrimonii nullitate in casu?*

Quantum ex Regestis Ecclesiae Parochialis Tricasii constat, anno millesimo octingentesimo octogesimo sexto, die vigesima tertia Septembris, denunciationibus praemissis continuis diebus festis, nulloque legitimo impedimento detecto, Noè Summonte, Rector Ecclesiae Parochialis Tricasii, Camillum Bleve et Conceptam Saporito, illius Parochiae, in Ecclesia Parochiali interrogavit, eorumque mutuo consensu habito, solemniter per verba *de praesenti* matrimonio coniunxit, praesentibus testibus notis Hypatio Viva et Vito Fracasso illius Parochiae.

Matrimonium infelicem exitum habuit, et anno 1906 coepta est causa de ipsius nullitate. Interim vero anno 1890 Concepta Saporito novum

contraxit matrimonium coram Ecclesia, in urbe Panormi, quod mirum est omnino.

Praesens vero matrimonium triplici ex capite impugnatur: 1.° eo quod non matrimonium *de praesenti* sed tantum sponsalia *de futuro* matrimonio contracta fuerint; 2.° ex capite defectus formae Tridentinae, eo quod defuerint duo requisiti testes; 3.° ex capite defectus conditionis *de praesenti* appositae ad matrimonium, seu ex capite defectus consensus ex errore personae.

Verum defectus consensus ex errore personae, seu ex conditione apposita, quem allegavit actor in prima instantia, certe non verificatur. Nam haec conditio, quam actor fassus est a se positam fuisse, quod mulier seu sponsa dives et nobilis moribusque honesta esset, minime probatur, valide inverisimilis est, et denique conciliari nequit cum intentione, quam habuit sponsus, ut ipse fassus est, omnia sua bona sponsae donandi.

I. Iamvero de facto celebrati matrimonii inter Camillum Bleve et Conceptam Saporito coram Parocho proprio, minime dubitari potest.

Circumstantiae enim, quae regulariter adsunt matrimonio rite celebrato coram Ecclesia, undequaque in casu nostro habentur. Patet enim ex documentis in Archivio dioeceseos Ugentinae asservatis proclamationem bannorum unicam, praevia dispensatione ab aliis obtenta, factam fuisse in Paroeciis sponsae et sponsi, praemissam fuisse attestationem *liberi status* contrahentium, necnon decretum, quod vulgo « contrahatur » audit, a Curia emissum fuisse. Postea, festivo comitatu ducta fuit sponsa in domum viri, secuta est cohabitatio ipsorum atque publica fama eos tamquam legitime nuptos habuit. Inscriptum etiam fuit matrimonium in Libro seu in Regestis parochialibus Matrimonii, et quamvis haec inscriptio minus accurata fuerit, nec subsignata a Parocho et a testibus, tamen explicari non posset, si matrimonii celebratio de facto non extitisset.

De hoc facto, atque de publica fama celebrati matrimonii, testes praecipui sunt P. Antoninus de Notaris, sac. Vitus Giaccari, Parochus loci Marciano, seu parochus proprius sponsi, sac. Petrus Dell' Abbate, Parochus hodiernus loci Tricase, et directe vel indirecte testantur quoque De Mitri, Marra Santa, archipresbyter De Filippis, sacerdos Ponzetta, quin imo actor et ipse.

Quae cum ita se habeant, notandum est « matrimonium gaudere favore *iuris* », ut traditur expresse in cap. ult. *De Conditionibus*. Hic favor iuris in eo consistit ut matrimonium semel celebratum semper validum habendum sit, donec eius invaliditas plene non probetur. « Tolerabilius

est enim, ait Innoc. III, *(in cap. 47, De Testibus...)*, aliquos contra statuta hominum dimittere copulatos, quam coniunctos legitime contra statuta Domini separare ». Unde principium: « *in dubio standum est pro valore matrimonii*, quod valet in utroque foro, et a fortiori si agatur de matrimonio fidelium, utpote sacramento ». Ita Gasparri, *De Matrimonio, I, n. 227.*

Quare minime in iudiciis de matrimonii nullitate vigere potest distinctio inter dubium iuris et dubium facti, eo sensu quod in dubio circa aliquod punctum iuris, aliquam nempe legem in se, matrimonium favore iuris gaudeat, in dubio vero circa aliquod factum, seu aliquod punctum, quod ex parte facti se teneat, matrimonium non gaudeat favore iuris. Neque invocari potest Instructio ad Vicarios Apost. Oceaniae Centralis missa ex decreto S. C. S. O. Fer. IV, 18 Dec. 1872. Haec enim docet: « Licet autem ab hoc principio (in dubio standum est pro validitate matrimonii) aliquando recedere aequum sit, quando nimirum (ut plerumque contingit in matrimoniis infidelium) quaestio agitur de facto, utrum scilicet matrimonium fuerit unquam contractum necne, nihilominus hoc etiam in casu non est continuo properandum ad principium contrarium ». Nam hic agitur de facto ipsius celebrationis matrimonii, utrum scilicet matrimonium fuerit unquam contractum necne, et de peculiaribus quorumdum locorum circumstantiis. Iamvero in casu nostro de facto celebrati matrimonii dubitari nequit.

Quare a recto tramite aberravit sententia Curiae Ugentinae declarans quod matrimonium praesens « debba ritenersi nullo pel fatto che « non si può provare la presenza dei testimonii Vita e Fracasso, segnati « nel registro parrocchiale ».

In praesenti enim causa minime probanda est praesentia duorum testium Viva et Fracasso; sed probandum potius est (ut futile dubium de matrimonio *de futuro* seu de sponsalibus loco matrimonii *de praesenti* inito, excludamus, prout ex superius iam explosum est) vel duo testes non adfuisse (quod unice in casu nostro in dubium vocari potest), vel non rite adfuisse; idque ita certo probandum est, ut omne prudens dubium in contrarium submoveatur.

Iamvero ius quod spectat, docet Reiffenstuel, *lib. IV, tit. XIX, q. IV:* « Ad hoc ut Iudex ecclesiasticus vinculum matrimonii dissolvat, debet eidem de impedimento dirimente constare per probationem plenam et perfectam ... Quod si probatio fiat per testes, debet fieri per testes saltem duos omni exceptione maiores ».

Factum vero quod spectat, ex testibus in documento matrimonii relatis, scilicet Hypatio Viva et Vito Fracasso, hic denegat quidem se matrimonio adstitisse, ille autem fatetur se adstitisse matrimonio vel

sponsalibus, immo potius sponsalibus, quam matrimonio: « per propria « convinzione ritenni trattarsi di matrimonio o promessa di matrimonio: « e ritengo piuttosto la seconda parte, cioè trattarsi di promessa di ma- « trimonio, perchè mancò la benedizione dell'anello ». Verum non omni exceptione maiores dicendi sunt ad effectum de quo supra, nempe « ad hoc ut Iudex ecclesiasticus vinculum matrimonii dissolvat ».

Hypatius Viva equidem testatus est quod « Il parroco vestito di « cotta e stola benedisse i predetti Bleve e Saporito senza avere inteso « parola alcuna ... ». Non officit autem quod *verba non audiverit*, vel defuerit benedictio annuli, haec enim non sunt stricte necessaria.

At ipse, qui fuit Sacrario Ecclesiae Parochialis loci Tricase addictus, testatus est: « che mai vennero eseguite pubblicazioni di matrimonio tra « Camillo Bleve e Concetta Saporito ». Hoc autem non modo est veritati contrarium, sed nec consonum quidem est cum declarationibus ipsius testis, ut fassus est ipse Vitus Fracasso. Nec satis; nam ipse declaravit Can. Gabrieli Ciullo quod « intese scambiar delle parole ».

Quoad Vitum Fracasso, iste coram Iudice Ecclesiastico testatus est « che egli ha inteso che siano fatte le pubblicazioni di matrimonio » coram publico Notario autem: « entrambi (Viva et Fracasso) accertano « che mai si sono fatte pubblicazioni di matrimonio », quod confirmat P. Antonius de Notaris.

Quare, vel praescindendo a quadam specie machinationis vel collusionis, prout ex agendi ratione actoris, ex depositionibus coram Notario civili, ex declarationibus P. Antonini de Notaris, Archipresbyteri de Filippis et Sacerdotis Ponzetta coniicere licet, horum duorum testium depositiones (ut testem De Mitri praetermittamus, de quo idem iudicium ferendum est) non omne prudens dubium excludunt in contrarium.

Argumenti autem vis crescit, si ex adverso consideremus dotes Parochi Summonte.

Parochus hodiernus Ecclesiae loci Tricase ita deposuit de parocho Summonte: « Era capacissimo di reggere la parrocchia. Era di buona « morale ed adempiente ai propri doveri. Non lo credo capace di segnare « un testimonio non adibito nella celebrazione del matrimonio ». Quod autem addit: « però può darsi che sbadatamente » etc. in casu, nec credibile est.

Parochus Franciscus Blandolino: « Il predetto Parroco mostrò ottima « capacità nel reggere la parrocchia ... era di buona morale. Non lo ritengo « capace di segnare come presente nella celebrazione dei matrimoni un « testimonio, che non sia stato adibito ». Idem declarant sacerdos Ioseph Grafis et Andreas Taloro.

Quin, imo si consideremus documenta existentia in Curia Ugentina, ab ipso Paroco Summonte signata, liquido patet ipsum in ordine ad hoc matrimonium celebrandum diligentissimum fuisse quoad publicationes matrimonii, quoad domicilium, statum liberum, impedimenta etc., investiganda et exquirenda. Qua ratione igitur putandum est ipsum negligentem fuisse, quinimo negligentissimum, quoad celebrationem ipsam matrimonii, et quoad praesentiam praesertim duorum testium formamque Tridentinam?

Ideo praesens matrimonium praesumendum et habendum est ut recte factum, in forma nempe Tridentina celebratum.

II. Sed alia subesse potest explicatio in casu nostro, nempe alios fuisse testes matrimonii, quod iuxta recensionem libri parochialis non in domo Parochi, sed in Ecclesia celebratum fuit. Scimus enim Parocho morem fuisse alteri munus regesta parochialia conscribendi committere, quum ista manu aliena constanter exarata sint. Ordinarie adhibiti erant ut testes matrimoniorum Viva et Fracasso, ita ut ex negligentia scriptoris fieri potuerit (ut hic asserit aliquando esse factum, eique concinit actualis Parochus Dell' Abbate) quod ipse inscriptus fuerit tamquam testis quamvis de facto matrimonio non adfuerit. Certe haec agendi ratio reprehendenda est; at quoad ea quae ipsam matrimonii essentiam respiciunt, Parochus Summonte solertem admodum se exhibuit. Nam, ut supra dictum est, omnia documenta necessaria collegit, dispensationem scilicet pro unica proclamatione facienda, attestationes denunciationis in paroecia sponsi factae, necnon liberi status contrahentium, et decretum Curiae, qui matrimonii celebrandi facultas data fuit. Nullum inter ista documenta extat vestigium licentiae a Curia concessae ut nuptiae fierent in domo Parochi, ex quo confirmatur celebrationem in Ecclesia factam fuisse. Ceteroquin istius secretae celebrationis ratio adaequata assignari nequit, quum in paroeciis utriusque sponsi matrimonium iam publicatum fuerit.

Iamvero concipi nequit, ut supra notatum est, parochum, qui capacissimus traditur ad regendam parochiam, quique adamussim omnia ad matrimonium celebrandum praeparare studuit, in ipsa celebratione id omittere voluisse, vel omisisse quod ad essentialem formam contractus matrimonialis pertinet, praesentiam nempe testium a Concilio Tridentino, *cap. I, de ref. matr. sess. XXIV,* requisitam.

Ideoque etiamsi admittere velimus falsitatem libri parochialis respectu nominum testium, qui matrimonio celebrato adfuerunt, non sequitur matrimonium fuisse sine testibus, vel cum uno tantum teste, praeter parochum celebratum.

Ad summum, concludere licet rem in dubio manere, at in dubio standum est pro valore matrimonii.

Quibus omnibus mature perpensis, Christi nomine invocato, solumque Deum prae oculis habentes, Nos infrascripti Auditores pro Tribunali sedentes, ad propositum dubium pronunciamus atque sententiamus: ***non constare de matrimonii nullitate inter Camillum Bleve et Conceptam Saporito.***

Ita pronunciamus, mandantes Ordinariis locorum et ministris Tribunalium, ad quos spectat, ut executioni mandent hanc sententiam et adversus reluctantes procedant ad normam Sacrorum canonum et praesertim *c. 3, sess. XXV, de Reform.* Concilii Tridentini, iis adhibitis executivis et coercitivis mediis, quae magis efficacia et opportuna pro rerum adiunctis extitura sint.

Romae, die 22 Martii 1910.

Ioannes Prior.
L. ✠ S. Aloisius Sincero, *Ponens.*
Ioseph Mori.

Sac. Tancredes Tani, *Notarius.*

SECRETARIA STATUS

EPISTOLAE.

I.

AD I. V. PAULUM FERON-VRAU, OB EXHIBITUM SANCTITATI SUAE PRIMUM NUMERUM NOVAE PUBLICATIONIS " L'EUCHARISTIE " AB EODEM NUPER INCEPTAE.

Le Saint-Père a reçu avec une parfaite satisfaction le premier numéro de la nouvelle publication que vous avez entreprise et à laquelle vous avez donné pour titre *L'Eucharistie.* Sa Sainteté, Pie X, vous félicite du choix d'un moyen qui peut être très efficace pour l'extension du culte de l'Auguste Sacrement de nos autels, et Elle vous encourage à marcher sur les traces de votre oncle vénéré, Monsieur Vrau, qui a laissé un si grand exemple de dévouement à la cause catholique, et qui, notamment, a été l'un des principaux promoteurs des premiers Congrès Eucharistiques. Le Saint-Père priera Dieu d'inspirer et de soutenir les

hommes de foi et de doctrine qui seront vos collaborateurs, afin que par leurs doctes enseignements, par leur piété et zèle, ils éclairent les esprits et enflamment les cœurs. Soutenus par l'Esprit de Dieu, ils sauront montrer à leurs lecteurs la source intarissable qui alimente divinement le zèle et le fait épanouir en œuvres de régénération sociale. En conviant les âmes aux Congrès Eucharistiques, ils travailleront de la meilleure manière au salut et à la sanctification du monde, comme à l'union et à la concorde dont les catholiques ont un si pressant besoin. En éclairant la foi sur ce dogme fondamental, ils lutteront victorieusement contre les sacrilèges entreprises des ennemis du Christ et son Eglise, contre le péché d'apostasie, suprême outrage du siècle, qui nie la divinité de Notre-Seigneur Jésus-Christ, et ne voit dans Sa Personne sacrée qu'un homme extraordinaire, méritant l'admiration et non l'adoration. Ils poursuivront ainsi, d'une façon très pratique, la puissance des ténèbres qui travaille à déchristianiser le monde, en reniant la royauté sociale de Jésus-Christ, en repoussant ses droits à régir la société aussi bien que les individus, en Lui interdisant toute vie publique, en Le chassant de plus en plus des institutions et des lois, en secouant ou en enchaînant l'autorité dont Il a investi son Eglise. Une fin si noble est assurément d'un organe qui veut prendre sa place dans cette presse nettement et franchement catholique, consacrée résolument à la défense de l'honneur, des intérêts et de la liberté de l'Eglise, et ne reculant, dans ce but, ni devant les sacrifices matériels, ni devant l'austère nécessité d'un travail constant et désintéressé. Que la nouvelle Revue fasse œuvre de rénovation chrétienne, de concert avec les Congrès Eucharistiques, ces solennelles manifestations de foi, qui apparaissent au monde étonné comme de pieuses expéditions, comme des croisades pacifiques, où d'intrépides zélateurs de la gloire de Jésus-Hostie font retentir le vieux cri d'autrefois: « Dieu le veut! ».

Le Saint-Père bénit la nouvelle publication, et comme gage des destinées les plus fécondes, Il envoie de grand cœur la bénédiction apostolique au zélé fondateur, à ses collaborateurs, aux propagateurs de la Revue et à tous ses lecteurs.

Veuillez, agréer, Monsieur, l'assurance de mes sentiments très distingués.

Le 20 Maii 1910.

R. Card. Merry del Val,
a Secretis Status.

L. ✠ S.

II.

AD R. D. CANONICUM ALFREDUM WEBER, DIRECTOREM OPERIS CATHOLICI DE SACRORUM EVANGELIORUM DIVULGATIONE, OB LIBRUM " LE SAINT ÉVANGILE COMMENTÉ PAR LES APÔTRES " BEATISSIMO PATRI REVERENTER EXHIBITUM.

Le Saint-Père me charge de vous faire savoir avec quelle satisfaction Il a agréé l'hommage de votre livre: *Le Saint Evangile commenté par les Apôtres.* Ce travail, honoré déjà de suffrages éminents, est le digne couronnement de votre précédent ouvrage sur le Saint Evangile de Notre-Seigneur Jésus-Christ; et s'il est juste de voir dans l'enseignement des Apôtres la reproduction, le prolongement et l'explication des enseignements du Divin Sauveur Lui-même, vous avez été heureusement inspiré en publiant ainsi du Saint Evangile le Commentaire, en quelque sorte, le plus attrayant qui puisse être établi. Le Saint-Père se plaît donc à considérer votre travail comme un moyen très efficace de faire connaître et aimer davantage Celui qui est la Voie, la Vérité et la Vie, et, par suite, de réaliser largement la devise qui Lui tient tant à cœur: *Instaurare omnia in Christo.*

Avec Ses paternels encouragements, Sa Sainteté vous accorde avec effusion la bénédiction apostolique. Je vous prie d'agréer mes remerciements personnels pour l'exemplaire que vous m'avez gracieusement offert, et l'assurance de mes sentiments bien dévoués en Notre-Seigneur.

Le 22 Maii 1910.

R. Card. Merry del Val,
a Secretis Status.

L. ✠ S.

DIARIUM ROMANAE CURIAE

S. CONGREGAZIONE DEI RITI

Il giorno 12 del corrente mese di Luglio, nel Palazzo Apostolico Vaticano, si è tenuta la Congregazione Ordinaria Particolare dei Sacri Riti, nella quale furono sottoposte al giudizio degli Emi e Rmi Signori Cardinali, componenti la medesima, le seguenti cause:

I. Intorno alla validità del Processo Apostolico ed Ordinario e all'esame dei testi della Causa di Beatificazione e Canonizzazione del Ven. Servo di Dio Vincenzo Pallotti, Sacerdote, Fondatore della Pia Società delle Missioni.

II. Intorno alla validità del Processo Apostolico e alle inchieste degli Ordinari, nonchè al culto in ossequio ai decreti di Urbano VIII non mai prestato ai Servi di Dio Lorenzo Imbert, Vescovo di Capsa e Vicario Apostolico di Corea, e Compagni, uccisi, come si asserisce, dagli idolatri in odio alla Fede.

III. Intorno al culto in ossequio ai decreti di Urbano VIII non mai prestato al Ven. Servo di Dio P. Paolo Capelloni, Sacerdote professo della Compagnia di Gesù.

IV. Intorno al culto in ossequio ai decreti di Urbano VIII non mai prestato alla Ven. Serva di Dio Filippina Duchesne, della Congregazione delle Suore del S. Cuore di Gesù.

SEGRETERIA DI STATO

NOMINE

Il Santo Padre, con biglietto della Segreteria di Stato, si è degnata di nominare:

28 Giugno 1910. — L'Emo Signor Cardinale Pietro Respighi, Protettore dell'Arciconfraternita della SSma Natività di N. S. Gesù Cristo degli Agonizzanti in Roma.

10 Luglio 1910. — L'Emo Signor Cardinale Sebastiano Martinelli, Protettore dell'Istituto delle Religiose, dette *de Lorette au pied de la Croix,* della diocesi di Louisville negli Stati Uniti d'America.

4 Giugno 1910. — Il Rev. P. Giuseppe Maria Civra, dei Servi di Maria, ed il Rev. P. Luigi Copéré, Procuratore Generale della Società di Maria, Consultori del Supremo Tribunale della Segnatura Apostolica.

6 Luglio 1910. — Il Rev. P. Giulio Saubat, della Congregazione dei Preti del Sacro Cuore di Betharam, Consultore della Sacra Congregazione dei Religiosi.

SACRA ROMANA ROTA

Citatio Edictalis

PANAMEN.

NULLITATIS MATRIMONII

Cum rite citata fuerit Dña Eva Rachaël Paniza in causa ut supra ad comparendum coram tribunali S. R. Rotae pro die 15 currentis mensis, cumque Curia de Sonora in Republica Mexicana, cui commissum fuerit mandatum citationis reae conventae notificare, rescripserit factam commissionem exequi nequivisse eo quod domicilium praefatae mulieris reperiri non potuit, cum aliunde ex assumptis informationibus nulla notitia circa eius personam vel locum commorationis colligi valeat, infrascriptus ad tramitem art. 24 § 4 regularum pro iudiciis exercendis coram S. R. R. Tribunali, iubet per praesens edictum, inserendum in commentario Officiali « *Acta A. Sedis* », ut iterum citetur pars conventa ad comparendum sive per se sive per legitimum constitutum procuratorem die 1 proximi venturi septembris coram eodem Tribunali; quod si hac secunda vice ipsa non comparuerit, ut contumax habebitur et audito prius Vinculi Defensore ex officio ad ulteriora procedetur, et die 9 eiusdem mensis causa disceptabitur sub sequenti dubitandi formula: « An constet de nullitate matrimonii in casu ».

Itaque locorum Ordinarii quicumque notitiam habentes de domicilio aut commorationis loco dominae conventae, curare debent, si et quatenus fieri possit, ut de hac edictali citatione moneatur.

Romae, die 16 Iulii 1910.

Ioseph Mori, *Ponens.*

(Traduction).

TRIBUNAL DE LA SACRÉE ROTE ROMAINE

Citation par Décret.

PANAMA - Nullité de Mariage

Vue la citation regulière adressée à Madame Eve Rachel Paniza dans la cause sus intitulée, à comparaître devant le tribunal de la Sacrée Rote Romaine pour le 15 courant; vu que la Curie épiscopale de Sonora (république du Mexique) à laquelle l'exécution en a été confiée n'a point pû le faire,

étant donné qui le domicile de la dite femme est resté introuvable; vu que d'autre part, les informations prises ne donnent aucune notice de sa personne ou du lieu où elle peut habiter, le soussigné, conformément à l'article 24, par. 4, des règles pour les jugements à établir devant le S. Tribunal de la S. Rote Romaine, ordonne par le présent décret qu'il fait insérer dans le Commentaire officiel « *Acta Apostolicae Sedis* », que la partie déjà citée le soit à nouveau à l'effet de comparaître soit par elle-même, soit par procureur légitimement constitué par elle, le 1er septembre prochain, devant le même Tribunal. Que si après cette seconde citation elle ne comparait point, elle sera tenue pour contumace et après avoir entendu le Défenseur officiel du lien, on poursuivra la procédure et le 9 du même mois la cause sera discutée sur le doute suivant: « *Est-ce qu'il conste de la nullité du mariage dans ce cas?* »

C'est pourquoi tout Ordinaire qui aura connaissance du domicile ou du lieu d'habitation de la dite Dame, doit avoir soin, dans la mesure du possible qu'elle soit avertie de la présente citation.

Rome, 16 juillet 1910.

Josph Mori, *Ponent.*

S. CONGREGATIO CONSISTORIALIS.

PAG.

I. Nominationes Episcoporum 514
II. Erectio dioecesis 514

S. CONGREGATIO CONCILII.

Granaten. - Processionis in festo SSmi Corporis Christi. - *12 iunii 1910.* 515

S. CONGREGATIO DE RELIGIOSIS.

Circa evulgationem decretorum huius Sacrae Congregationis. - *3 iulii 1910* 523

SACRA ROMANA ROTA.

Ugentina. - Nullitatis matrimonii. - *22 martii 1910*. 524

SECRETARIA STATUS.

Epistolae.

I. Ad I. V. Paulum Féron-Vrau, ob exhibitum Sanctitati Suae primum numerum novae publicationis « l'Eucharistie » ab eodem nuper inceptae. - *20 maii 1910* 529
II. Ad R. D. Canonicum Alfredum Weber, Directorem operis catholici de Sacrorum Evangeliorum divulgatione, ob librum « le Saint Évangile commenté par les Apôtres » Beatissimo Patri reverenter exhibitum. - *22 maii 1910* 531

DIARIUM ROMANAE CURIAE

I. S. Congregazione dei Riti. *Congregazione ordinaria particolare.* . . 532
II. Segreteria di Stato. *Nomine* . . . . . »